U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Y. H.**, zastoupen JUDr. Evou Vaňkovou, advokátkou se sídlem Vysoké Mýto, Rokycanova 114, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2010, čj. OAM-224/ZA-14-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 5. 2012, čj. 29 Az 11/2010 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 15. 6. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shora označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a§ 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou však krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že Ukrajina je státem, v němž nejsou dodržována základní lidská práva, vládne v něm autoritářský režim a představitelé opozice jsou zavíráni do vězení. Stěžovatel několikrát v řízení před žalovaným uvedl, že se na Ukrajině nedá žít. K tomuto však nebylo v průběhu řízení nikdy přihlédnuto a nebylo ani plně zjišťováno, co tím má stěžovatel na mysli. Stěžovatel dále konstatuje, že jeho tři děti, které s ním žijí na území České republiky, nemají dosud popřeno otcovství bývalého manžela jejich matky a uznáno otcovství jejich biologického otce (stěžovatele). Žalovaný se dle stěžovatele nezabýval všemi předloženými důkazy, což soud poznamenává na straně 3 rozsudku, aniž by však tuto skutečnost odstranil. Nebylo přihlédnuto ani ke zdravotním problémům, které vyústily v laparoskopickou operaci gastroezofageálního reflexního onemocnění s ezofagitidou a jimiž byl stěžovatel ohrožen na životě. Tuto skutečnost však žalovaný ani krajský soud správně nevyhodnotili.

[3] Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce nezbytné vyslovit též právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že azyl lze žadateli o mezinárodní ochranu udělit pouze tehdy, jestliže byl v zemi původu pronásledován, a to pro některý z důvodů výslovně uvedených v § 12 zákona o azylu. Z jiných důvodů azyl udělit není možné.

[6] Stěžovatel v řízení před správním orgánem uváděl jako jediný důvod svého odchodu ze země původu to, že do České republiky odjel za prací. Poukazoval na obecně špatnou ekonomickou situaci na Ukrajině a složitou situaci na trhu práce. Z konstantní judikatury NSS plyne, že nepříznivá ekonomická situace v zemi původu žadatele není důvodem pro udělení azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 – 65, a dále rozsudek ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003 – 54). Stejně tak tímto důvodem nemůže být tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, že v zemi původu panuje autoritářský režim a zhoršuje se situace v oblasti ochrany lidských práv. Jedná se o tvrzení zcela obecné, které není sebemenším způsobem provázáno na individuální situaci stěžovatele. Ten totiž ve správním řízení uvedl, že nebyl členem žádné politické strany. O tom, že by se jiným způsobem aktivně účastnil politického života v zemi původu, resp. že by podporoval opozici, se stěžovatel ani v náznaku nezmínil. Azyl z politických důvodů lze žadateli udělit jen v případě, že by měl odůvodněné obavy z pronásledování pro své politické názory, resp. je pravděpodobné, že by v případě návratu byl pronásledován. Stěžovatel se zdržuje nepřetržitě od roku 2000 na území České republiky, zemi svého původu nenavštívil a své politické názory na současný stav na Ukrajině dosud žádným způsobem veřejně neprojevil (byť se již deset let zdržuje v cizí, demokratické zemi). Je proto značně nepravděpodobné, že by mu hrozilo v zemi původu pronásledování z politických důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003 – 43).

[7] Stěžovatel dále poukazuje na složitou situaci týkající se uznání otcovství k jeho třem dětem. Tu se v současné době snaží v České republice spolu se svojí družkou (matkou dětí) soudně řešit. Přeje si, aby jeho děti získaly české občanství, nikoliv ukrajinské, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Stěžovatelem popsanou situaci nelze podřadit ani pod pojem pronásledování (tím jsou vyloučeny veškeré úvahy o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu), ani pod pojem vážné újmy (čímž nelze zvažovat ani možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu). V úvahu by tak přicházelo pouze udělení tzv.

humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, na nějž není právní nárok a je možné jej udělit jen v případě hodném zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu, že zákon s aplikací § 14 spojuje výkon správního uvážení, je soudní přezkum omezen pouze na to, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Azylovou relevancí snahy stěžovatele uspořádat své statusové záležitosti k dětem, o nichž tvrdí, že jsou jeho biologickými dětmi, se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout. Rovněž krajský soud k této skutečnosti přistupoval velmi odpovědně a pokusil se zjistit stav probíhajících soudních řízení ve věci popření a určení otcovství k dětem stěžovatelovy družky. Lze jen dodat, že i kdyby byl stěžovatel nucen vrátit se do země původu, neznamená to, že by se nemohl účastnit soudních řízení vedených před českými soudy ve věcech určení otcovství.

[8] Rovněž zdravotní obtíže stěžovatele by mohly odůvodnit pouze udělení tzv. humanitárního azylu, nikoliv azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a tohoto zákona. Žalovaný se ve svém rozhodnutí (s. 5) dostatečně a logickým způsobem vypořádal s tvrzeními stěžovatele. Vyšel jednak z listinných dokumentů předložených stěžovatelem, jednak z informací o zemi původu (dostupnost lékařské péče). Nelze tak přisvědčit názoru stěžovatele, že žalovaný při svém rozhodování nezohlednil závažnost zdravotních potíží stěžovatele a nezhodnotil všechny předložené listinné důkazy. Vzhledem k limitům soudního přezkumu aplikace správního uvážení při rozhodování o udělení tzv. humanitárního azylu žalovaným (viz judikatura cit. v bodě [7] výše) není možné přihlédnout k případným změnám okolností, k nimž došlo až po datu vydání správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009 – 66, publ. pod č. 1956/2009 Sb. NSS).

[9] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. Krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a odmítl ji podle § 104a s. ř. s.

[10] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu